

handlede om et samarbejde om at få irakernes tilværelse gjort bedre med hensyn til demokrati, at det ikke handlede om kvinders retsstilling, det var ikke denne her type samarbejde.

Når statsministeren siger, at irakerne på nogle områder har fået det bedre, så er det jo ikke det, som det samarbejde, som man ønskede fra FN's side, handlede om. Det handlede om masseødelæggelsesvåben, at truslen skulle fjernes. Er det ikke korrekt?

**Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):**

Jo, det er korrekt, og det er jo derfor, at det var så vigtigt for FN's Sikkerhedsråd, at Saddam Hussein afregnede med FN, om jeg så må sige, og forklarede, hvad der var blevet af disse masseødelæggelsesvåben, fordi man vidste, at han havde haft dem, og man vidste, at han havde brugt dem.

Lad mig minde om, at David Kay i sin redegørelse i oktober sidste år bl.a. konkluderede, at man havde afdækket følgende: et hemmeligt netværk af laboratorier og gemmesteder inden for den irakiske efterretningstjeneste, som var velegnet til forskning i masseødelæggelsesvåben, og som blev holdt skjult for FN's våbeninspektører – klare vidnesbyrd om, at Saddam Hussein ønskede både nukleare våben og kemiske våben – og et særligt fængselslaboratorium, som muligvis blev anvendt til testning af masseødelæggelsesvåben på mennesker, og biologiske organismer, der kunne anvendes til biologiske våben, gemt hjemme hos en forsker osv. osv.

Der var masser af fund i det internationale undersøgelsholds arbejde, som viste, at der i hvert fald var en stærk vilje i det gamle Saddam-regime til at fremstille farlige våben.

**Kamal Qureshi (SF):**

Ja, altså statsministeren bliver jo ved med at tale om, at der var enighed i FN's Sikkerhedsråd om, hvorvidt Irak var en trussel eller ej, men ikke desto mindre var der jo ikke enighed om, at man skulle gå i krig. Det må vel være dem, der vurderer truslen, som også må spille ind med henblik på, hvordan man så skal gøre noget ved det, og der har statsministeren jo så sammen med en række andre lande vurderet anderledes.

Det, jeg gerne vil spørge om, er: Er det ikke korrekt, at David Kay i sin rapport siger, at han på det tidspunkt, hvor han fremlægger rapporten, endnu ikke kan sige noget sikkert om, hvorvidt våbnene eksisterer? Det gør han først senere, da han går af, men hvis efterretningerne om

de irakiske våben var så sikre, som regeringen påstod, hvorfor er Kay så usikker? Han må vel formodes at have de samme og endnu flere oplysninger til rådighed, som statsministeren besad.

Kl. 14.20

**Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):**

Lad mig bare gentage, at der var et enigt FN-Sikkerhedsråd, som var af den opfattelse, at Saddam Hussein udgjorde en sikkerhedsrisiko, og derfor var det selvfølgelig afgørende, at han samarbejdede med FN om at få den risiko fjernet. Det ville han ikke, og derfor måtte man jo antage, at han virkelig var den sikkerhedsrisiko, som han tilsyneladende gerne selv ville fremstille sig som.

Lad mig tilføje til det, jeg sagde før om David Kays rapport, at der blev også fundet dokumenter og udstyr, der kunne anvendes til berigelse af uran gemt hjemme hos flere forskere. Der blev fundet planer og avanceret designarbejde for missiler med en rækkevidde på op til 1.000 km, meget længere end de tilladte 150 km, og der var gjort hemmelige forsøg på fra Nordkorea at få missilteknologi til missiler med en rækkevidde på 1.300 km. Så der blev gjort masser af fund under dette undersøgelsesarbejde.

Det ændrer bare stadig væk ikke på, at den danske regerings grundlag for at deltage i den militære aktion var Saddam Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd.

**Anden næstformand (Poul Nødgaard):**

Hr. Holger K. Nielsen som medspørger.

**Holger K. Nielsen (SF):**

Stadig væk er det da nødvendigt at besvare det spørgsmål, som hr. Kamal Qureshi kommer med. Hvem skal vurdere, om der bliver samarbejdet tilstrækkeligt med våbeninspektørerne, og om der i givet fald er grundlag for en krigshandling? Hvis det ikke er FN's Sikkerhedsråd, hvem er det så? Og kan det i den forbindelse være ligegyldigt, at chefen for våbeninspektørerne, Hans Blix, kom tilbage i starten af marts og sagde til Sikkerhedsrådet, at der faktisk var en proces i gang, hvor Saddam Hussein i stigende grad var begyndt at samarbejde, at Hans Blix derfor godt ville have længere tid til at fortsætte inspektionerne, og at dette formentlig var en hovedårsag til, at et stort flertal i Sikkerhedsrådet var imod, at USA, Storbritannien og Danmark gik i krig?